

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Jan Katner

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa R.G., Z.G., J.G., K.B., K.W. - następcy prawnego J.W. i Z.P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Infrastruktury i Miastu W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2009 r.,

zażalenia pozwanego Miasta W.

na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt II sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lipca 2008 r., sygn. akt [...],

- 1. odrzuca zażalenie,**
- 2. zasądza od pozwanego Miasta W. na rzecz powodów K.B., K.W. i Z.P. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2008 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelacje powodów:[...] od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 czerwca 2007 r., oddalającego powództwo o zasądzenie od pozwanych Skarbu Państwa – Ministra Infrastruktury i Miasta W. solidarnie na rzecz każdego z powodów kwot po 253 560,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu i postanowił o kosztach procesu w ten sposób, że nie obciążył powodów obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Ministra Infrastruktury i pozwanego Miasta W.

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Apelacyjny wskazał, że o nie obciążeniu powodów obowiązkiem zwrotu tychże kosztów na rzecz pozwanych orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Pozwane Miasto W. wniosło zażalenie na zawarte w powołanym wyroku postanowienie o kosztach procesu. Zarzucając naruszenie art. 102 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie, żalący wnosili o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie z tytułu kosztów procesu: od R.G., Z.G. i J.G. solidarnie kwoty 5 400 zł oraz od K.B., J.W. i Z.P. solidarnie kwoty 5 400 zł.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym, na której rozpoznawane były skargi kasacyjne powodów, pełnomocnik pozwanego Miasta W. oświadczył, że cofa wniesione zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozważenia wymaga kwestia dopuszczalności zażalenia na zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lipca 2008 r. postanowienie o kosztach procesu. W dacie wydania tego postanowienia art. 394¹ k.p.c. stanowił, że zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1); w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których

mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 2). Artykuł 394¹ § 1 k.p.c. został znowelizowany ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 69, poz. 592), która weszła w życie z dniem 22 maja 2009 r. Zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji: 1) odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia; 2) co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Z przytoczonych unormowań wynika, że pod rządem art. 394¹ k.p.c. w pierwotnym brzmieniu, obowiązującym do dnia 22 maja 2009 r., na postanowienie sądu drugiej instancji o kosztach procesu nie przysługiwało zażalenie do Sądu Najwyższego. Skład orzekający podziela w tym względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07 (OSNC 2008, nr 2, poz. 29) oraz argumentację przytoczoną w jego uzasadnieniu.

Żalący, uzasadniając dopuszczalność zażalenia, powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/95, orzekający o niezgodności art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. w zakresie, w jakim przepis ten uniemożliwiał zaskarżenie postanowienia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji, z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji (Dz.U. z 2007 r. Nr 61, poz. 418, OTK-A 2007, nr 3, poz. 32). Uszło jednak uwagi żalącego, że art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. nie obowiązywał w dacie składania zażalenia w niniejszej sprawie, gdyż został uchylony przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98).

Podstawę oceny dopuszczalności zażalenia złożonego w dniu 21 października 2008 r. na zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lipca 2008 r. postanowienie o kosztach procesu stanowi art. 394¹ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 22 maja 2009 r. Zgodnie z wykładnią tego przepisu przyjętą w powołanym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 października

2007 r., IV CZ 28/07, wniesione zażalenie trzeba uznać za niedopuszczalne, co skutkuje jego odrzuceniem, bez względu na złożone oświadczenie o cofnięciu zażalenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 w związku z art. 370, art. 397 § 2 zdanie pierwsze, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji, orzekając o kosztach postępowania zażaleniowego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. Koszty te, zgodnie z wnioskiem zawartym w odpowiedzi na zażalenie, zostały zasądzone na rzecz powodów K.B., Z.P. i K.W., jako następczyni prawnej zmarłego w dniu 6 maja 2009 r. J.W.